

بانوی بزرگ ایمان حضرت زینب (س) در سال پنجم هجری دیده به جهان گشود. او سوین فرزند ارجمند خاندان وحی و رسالت و دودمان پاک و بلند آوازه‌ی امامت بود. آنگاه که آن حضرت دیده به جهان گشود، نیای کرانقدرش پیامبر بزرگوار اسلام، نام او را «زینب» نهاد. واژه‌ی مقدس و جانبخشی که از «زین» و «اب» شکل گرفته است و به مفهوم زینت و آراستگی پدری باشد. این بانوی بزرگ، هم دارای زندگی درخشان و تاریخ سرشار از فضایل انسانی و ارزشهای اخلاقی است و هم همه‌ی مراحل زندگی الهام بخش و درس آموزش باحوادث اندوهبار و درونج آیمخته بود.

برای تومی نویسم، ای زینب! ای که فریاد با تو آغاز شد و بیدار با تو رسو! ای آزاد اسیر! ای قامت سبز اعتراض! ای نهال بارور ایثار! ای جاری زلال منادت! ای آیه صراحت و عفت! ای آذرخش خشم! ای منظر لطافت و رحمت! چگونه می توان تو را گفت، تو را نوشت. قلم در ابهام شاتحت مانده است. انسان، در زیبایی کامل در تو متجلی است. چه کسی را می توان یافت که در هنگام تو بین، در های و هو می کشده انبوه مردمان، در کوچ های تهمت و تحقیر، در خنده های شوم پلیدان، آرام و بی هراسین کوزه پر صلابت و قاطع، رکباتند سخن را بر قلب های سخت خشمگنان، چون آتشی مذاب جاری کند. کیست که در چنین هنگامه سراسر خون ورنج و درد و تنهایی، هنوز فریادی برای کشیدن و سخنی برای گفتن و توانی برای ایستادن داشته باشد.

خدایا چگونه باور کنم، چگونه می توانم شانه های ظریفی را در زیر کوهساران سنگین این همه فاجعه، ایستاده ببینم؟

زینب (س) آیه های توانایی انسان را نوشت و سرود قدرت ایمان را سرود و شعر بلند رسالت را مگاشت.

میلاذ عتیده‌ی بنی هاشم زینب کبری سلام الله علیها و روز پرستار تبریک و تسنیت باد.